వరాల తండ్రి * కిరణ్ కుమార్

వానా కాలం—

వానలు కురవటం లేదు!!!

ఒంటిమీద ఏ ఆచ్ఛాదనాలేని ఆకాశాన్ని చూసి సిగ్గుపడి నట్టున్నాడు భానుడు. పశ్చిమ శిఖరాలలో నుంచి మెల్లగా దాటుకుంటున్నాడు.

మునిసిపాలిటీవాళ్ళ అరుపులకు జడవకుండా మూసీనది పక్కనే గుడిసె వేసుకుని సంసారం సాగిస్తూన్న లక్ష్మమ్మ ఆ పూట పనిలోకి వెళ్ళలేదు.

మధ్యాహ్నం నుంచీ చిన్నవాడు విపరీతమయిన జ్వరంతో పలవరింతలు పెడుతున్నాడు. పెద్దపిల్ల సీతకు ఆరేళ్లు వచ్చినా జ్వరంతోవున్న ఎనిమిది నెలల కిష్టిగాడ్ని సముదాయించకునే శక్తి లేనిది. పోనీ, మొగుడు వెంకన్న రిక్షా తొక్కటం ఆపి మధ్యాహ్నం బువ్వకయినా ఇంటికొస్తాడేమో — అతనికి కుర్రాడ్ని వప్పచెప్పి పనిలోకి వెళదాం అనుకుంది లక్ష్మమ్మ. వెంకన్న బువ్వకి రానేలేదు!

గవర్నమెంటు ఆఫీసులో ఆఫీసరుగా పనిచేస్తూన్న రంగనాధం ఇంటిలో పని

చేస్తూంది లక్ష్మమ్మ. తెల్లవారి తొలికోడి కూసిన సమయానికి పనిలోకి వెళ్ళుతుంది. వంటగిన్నెల్ని తోమటం, నీళ్ల డ్రమ్ముల్లో పట్టటం, బాయిలర్ వెలిగించి వేడినీళ్లు కాగపెట్టటం, అయ్యగారికి అమ్మగారికి నీళ్ల స్నానాలకి బాత్ రూములో పెట్టటం, వాళ్ళ ఒక్కగానొక్క మురిపాలమూట "రాజా"కు నీళ్లపొయ్యటం, బట్టలుతకటం, వాటిని ఆరవెయ్యటం, అమ్మగారు వంటపనులలో నిమగ్నమయినపుడు రాజాను ఎత్తుకుమొయ్యటం, ఏడ్చినప్పుడు పాలు పట్టటం, ఈ పనులన్నీ పూర్తయేసరికి సూర్యుడు నెత్తిమీదకొస్తాడు. అమ్మగారిచ్చే అన్నం కూరలు అవీ తీసుకుని అప్పుడు ఇంటికి వెళ్ళుతుంది లక్ష్మమ్మ.

ఒకగంటసేపు కుర్రాడ్ని ఆడించుకోకుండానే మళ్ళీ పనిలోకి వెళ్ళుతుంది లక్ష్మమ్మ. పనంతా పూర్తిచేసుకుని ఇంటికి రాత్రి ఎనిమిదికొట్టితేగానీ చేరుకోదు.

రంగనాథం ఇంట్లో పనిలో చేరిన కొత్తల్లో కిష్టిగాడు మరీ పసిగుడ్డవటాన తనతోపాటు తీసుకుని వెళ్లేది.

అరుణమ్మ — రంగనాథం భార్య ఆర్ద్రహృదయం కలదైనా లక్ష్మమ్మ పని చేస్తూ చేస్తూ కిష్టిగాడు ఏడవంగానే వాడికి పాలివ్వటానికని, ఎత్తుకోవటానికనీ, పరుగెత్తటంతో కోపంతో చురచురలాడేది. ఆమె బిడ్డకూడా పసివాడే అయినా సమయానికి అన్నీ అవసరాలూ తీర్చటంతో ఏడుపే ఎరగడు. ఒకనాడు కిష్టిగాడు ఇలుబు చేయటాన విపరీతంగా ఏడ్చాడు. లక్ష్మమ్మ ఏ పనీ సరిగ్గా చేయలేకపోయింది ఆ రోజు. అరుణమ్మకు కోపంవచ్చి రేపట్నుంచీ నీ కొడుకుని వెంబడి తీసుకరాక అని ఆజ్ఞాపించింది—అమ్మగారు తేవద్దంటే కొడుకుని తనెలా తీసుకెళ్ళగలదు. తీసుకు వెళ్లితే పనిలోనుంచి మానెయ్యమంటే! నెలకి వచ్చే పదిహేను రూపాయలూ పోవటమే కాదు. ప్రతిరోజూ దొరుకుతూన్న కూడుకూడా పోతుంది! లక్ష్మమ్మ ఆరోజునుంచీ తనతోపాటుగా కిష్టిగాడ్ని తీసుకువెళ్ళలేదు.

* * *

రాత్రి తొమ్మిది గంటలయినా వెంకన్న రాలేదు. లక్ష్మమ్మ చేతిలో ఒక్క పైసాకూడాలేదు. డాక్టరు దగ్గరికెళ్లి 'మందుకు పైసలు రేపటేల ఇచ్చుకుంటా దొరా' అని చెప్పుకుని కుర్రాడికి మందుతెచ్చింది.

డాక్టరు చెప్పినట్టు గంటగంటకూ ఒక చెంచాడు చొప్పున మందుపోస్తూ, గాలికి వూగుతూన్న కిరసనాయిలు దీపానికి ఒక పక్కగా పడుకుని సుఖంగా నిద్రపోతూన్న సీతనుచూస్తూ కూర్చుంది లక్ష్మమ్మ.

వాతావరణం ప్రశాంతంగా వుంది. అంతవరకు ఆకలితోవున్న సింహం

అరిచినట్టు శబ్దంచేసిన పట్టణం, మన్ను తిన్నపాములా నిద్రపోతూంది.

ఎప్పుడైనా సిటీ బస్సుల డమ డమ శబ్దం తప్పించి ఎటువంటి ధ్వనులూ వినిపించటం లేదు.

దూరంగా, మూసీనదికి ఆవలి వడ్డు నున్న మునిసిపాలిటీ ఆఫీసువద్దనుంచి గంటలు వినిపిస్తున్నాయి. పదకొండు లెక్కపెట్టింది లక్ష్మమ్మ.

'ఆడు ఏడ తొంగున్నాడో! రిక్షాలోనే ఏ సినిమాహాలు కాడో పడుంటాడు. పెళ్ళాం బిడ్డల పూసేవుండదు గందా ఆడికి' అనుకుంది లక్ష్మమ్మ.

లక్ష్మమ్మకు అరుణమ్మగారు గుర్తుకొచ్చింది — 'అమ్మగోరు ఏమనుకుంటూండాదో! దొంగ చచ్చింది. ఇయ్యాల నాగా పెట్టేసినాది, అనుకుంటాది. ఈ నెల్లో ఇది ఆరో నాగా! కావాలని పనిమానినానా ఏంది... అయితే, నా పిచ్చిగానీ గొప్పింటోరికి నాకష్టం సెప్పితే తెలుస్తదా ఏమన్నానా! నస్కులో అంట్లు తోమియ్యందే అమ్మగోర్కి యమకోపం వచ్చేస్తాదయ్యె! నేకనేక పుట్టిందేమో 'ఉఁ' అంటే భరించలేదాయె. అమ్మగోరు పొద్దుటేల వంటకూర్కున్నంత సేపూ నాకు తప్పదు గందా చినబాబును మొయ్యటం. చినబాబు ఈడి కన్న రెండు నెల్లు చిన్న. ఆరినెత్తుకున్నంత సేపూ ఈడే యాదకొస్తాడు......ఈడు నా కడుపున పుట్టిండుగానీ అదే గొప్పింటోళ్లకు పుట్టుంటే! అయినా ఈడికేం... నాముద్దుల మూట. ముత్యాల చెండు.' కిష్టిగాడి తల నిమిరి ముద్దు పెట్టుకుంది లక్ష్మమ్మ.

అరుణమ్మగారు మళ్లీ కళ్లల్లో మెదిలింది లక్ష్మమ్మకు— 'అరుణమ్మగోరు మంచిదే. కొంచెంగా అనుమానం. నన్ను ఎన్ని ఇదాల చూసినాక పనిలోకి తీసుకున్నాది. నాకు ముందుగా ఆరి కొంపలో పనిచేసిన నరసమ్మ దొంగతనం చేసినాదంట. అందుకనే నాకు అన్ని ఇమ్తిహాన్లు పెట్టుంటాది......నాగా ఎడితే అగ్గై పోతాది గానీ లేకుంటే మంచిగానే చూస్తది. జర్రంత కోపం జాస్తి అంతే!... ఈడికిదేందోగానీ ఈ నెల్లో ఇది మూడోతూరి జబ్బు రావటం. ఊళ్లో మారెమ్మున్నాదని సెప్పింర్రు. అదికాదన్నాడు డాక్టరుబాబు. మరేందై వుంటాది? ఒక్కతూరే వొళ్లు ఇంత ఏడిగా ఎందు కయినాది? ఈ జ్వరం ఏదో డాక్టరు బాబుకే సమజికి రాటం లేదంట! ఏడి కాలిస్తే నోటారున్నాదన్నాడు డాక్టరు బాబు.' లక్ష్మమ్మ ఆలోచనలు వరుసా వాయీ లేకుండా ఒకదాని మీదనుంచి మరో దాని మీదికి పరుగెడుతున్నాయి. కిష్టిగాడి జ్వరం, సీత నిశ్చింతగా నిద్దరపోవటం, వెంకన్న ఎంత రాత్రయినా గుడిసెకి రాకపోవటం, అరుణమ్మ మాటలు–రంగనాథం అరుపులూ–అన్నీ

లక్ష్మమ్మ మనసును ఆక్రమించాయి. ఒక్కటీ ఆమెను వదలటంలేదు.

వెయ్యి ఆటంబాంబులు ఒక్కసారి బ్రద్దలయినట్టు, అథాట్టుగా ఆకాశాన్ని అప్పడంలా విరిచివేస్తూన్నట్టు శబ్దం వినిపించింది. హోరున వర్షం కురవటం ఆరంభించింది. గుడిసె కురుస్తూంది. 'ఏందబ్బా! సెప్పకా పెట్టకా ఒక్కతూరే వచ్చేసినాది వోన' అనుకుంది లక్ష్మమ్మ.

కాంతితో వచ్చే సూర్యుడిలా, వెన్నెలతో వచ్చే చంద్రుడిలా, నీటితో వచ్చే విద్యుత్తులా వర్షంతోపాటు, గాలి వీయటం మొదలెట్టింది.

కాటువేసి పారిపోతూన్న పాము దొరకంగానే కర్రతోబాదుతూన్న మనిషిలా చాలాకాలంనుంచీ కురవలేదని తనను తిట్టుకుంటూన్న ప్రజలకు గుణపాఠం వచ్చేట్టు కసితీరా కురుస్తూంది వర్షం.

గుడిసె చుట్టూవున్న నీళ్ల అభిమన్యుడు పద్మవ్యూహంలోనికి చొరబడిన రీతిగా గుడిసె తలుపును, అడ్డుగా వున్న రాళ్లను ఛేదించుకుంటూ లోనికి చొరబడ్డాయి.

'అమ్మా, ఏందే నీల్లు' అంటూ లేచింది సీత.

'వర్షం కురుస్తూండాదే' అంది లక్ష్మమ్మ.

అర్జునుడి రథపు సీల వూడి ఆకాశం మీద దొర్లుతూంటే ఆ సీలను ఒక కొత్త గోళం అనుకుని – అమెరికావాళ్లూ, రష్యావాళ్లూ తయారుచేసిన ఆటంబాంబుల్ని దాయటానికని రాకెట్ల ద్వారా అక్కడికి రవాణా చేస్తే ఒకటికి మరొకటి 'ఢీ' కొన్నట్టున్నాయి. మెరుపులు ఫెళఫెళమని శబ్దం చేస్తూ ఆకాశం ఒక క్షణం పాటు కాంతి వెదజల్లింది.

'అమ్మా భయ మేస్తుండాదే!' సీత లక్ష్మమ్మను కావలించుకుంటూ అంది. లక్ష్మమ్మకుకూడా గుడిసెలో వుండటానికి భయంగా వుంది.

బైట వర్షం! విపరీత మయిన వర్షం!! భూమినే మింగేసే వర్షం!!!

చీకటి. కటిక చీకటి. తారు రోడ్డు కనుపించని కారుచీకటి. ఎక్కడికని పోతుంది.

'రాక రాక వచ్చినాది గందా అనుకుంటే, ఏందిరా దేవుడా ఈ గాలివాన! కుర్రాడి కనలే జ్వరంగా వుండాది. ఈ గాలివాన ఈడినేం చేస్తాదో! నీళ్లకు తడిసిపోతుండాడు. గుడిసె కొట్టుకుపోయేట్టుండాది. పోనీ అరుణమ్మగోరి ఇంటికి పోతే! ఈ వరుసంలో ఇంతపాటి జ్వరంతో వున్న ఈడ్ని చంకనేసుకుని మైలుదూరం ఎలా పోయేది?' అనుకుంది లక్ష్మమ్మ.

ఫెళ్లుమని ఉరిమిన ఉరుముకి సీత 'కెవ్వు' మని అరిచి తల్లిని గట్టిగా కావలించుకుంది. లక్ష్మమ్మ గుండె ఝల్లుమంది. వాన వెలిసిపోవాలని తనకు

తెలిసిన-తెలియని, దేవతల కందరకూ కూడా మొక్కుకుంది.

దొంగను కొట్టి కొట్టి అలసిపోయిన వాడిలా, ఎడారిలో నీటికోసం, దాహంతో పరుగెత్తి పరుగెత్తి అలసి పోయిన యాత్రికుడిలా ఆగిపోయింది వాన.

ఆకాశం మెరుపుల వల్ల విరిగిపోతుం దేమో నన్న భయంతో చంద్రుడు పారి పోయినా, దొంగాటాడుతూన్న పిల్లల్లా తొంగి తొంగి చూస్తున్నాయి నక్షత్రాలు. కుర్రాడ్ని ఎత్తుకుని, సీత చేయి పుచ్చు కుని గుడిసెలోంచి బైటకు వచ్చింది లక్ష్మమ్మ.

మసక మసకగా కనుపిస్తూన్న దారి వెంట మోకాలి లోతు నీటిలో అరుణమ్మ గారి ఇంటివైపుగా బయలుదేరింది.

అరుణమ్మగారి ఇంటి ముందు మూడు కార్లు, రెండు స్కూటర్లు ఆగివున్నాయి. ఇంటిలో వున్న లైట్లన్నీ వెలుగు తున్నాయి. లోపల్నుంచి ఇంగ్లీషులో మాట్లాడుకుంటూన్న ధ్వనులు వినిపిస్తు న్నాయి. లక్ష్మమ్మకు ఆ హడావిడి అంతా ఏమిటో అర్థంకాలేదు. ఆ సమ యంలో లోనికి వెళ్లటమా లేదా అని సందేహిస్తూ పిల్లల్తోపాటు ఇంటిముందే నుంచునుండిపోయింది; అప్పుడే ఇంట్లోంచి వస్తూన్న డాక్టర్ని చూస్తూ! కారు తలుపు తీస్తూన్న డాక్టరు దగ్గరికి బితుగ్గా వెళ్లింది లక్ష్మమ్మ.

'ఏం జరిగింది దొరా?' అనడిగింది మెల్లిగా.

డాక్టరు పరధ్యాన్నంగా 'జ్వరం' అన్నాడు.

'ఎవరికి దొరా?'

'కుర్రాడికి'.

లక్ష్మమ్మకు షాక్ తిన్నట్టయింది. 'రాజాకు జ్వరమా ! నిన్న దేల బాగానే వుండాడే, జ్వరంలాటిదేం లేదే! అను కుంటూ 'ఎన్ని డిగ్రీలు దొరా ?' అమా యకంగా అడిగింది.

'తొంభై తొమ్మిది!' అంతవరకు పర ధ్యాన్నంగా జవాబులిచ్చిన డాక్టరు తేరుకుని లక్ష్మమ్మను ఒకసారి నఖశిఖ పర్యంతం పరీక్షగా చూసి 'ఎవరు నువ్వు ?' అన్నాడు.

'ఈ ఇంటి పనిమనిషిని దొరా' అంది లక్ష్మమ్మ.

'అలాగా !' అన్నట్టు తల పంకించి కారు స్టార్టుచేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు డాక్టరు.

'చినబాబు రాజాకు కూడా ఇవ్వాళ జ్వరం వచ్చినాదన్నమాట! ఇంత జ్వరంతో వున్న కిష్టిగాడ్ని చంకనేసు కుని ఇంటిలోనికిపోతే అరుణమ్మగారు బాధపడతాదేమో! రంగనాధం అయ్య గోరు గొడవచేసి తోలేస్తారేమో!' అను కుంటూ ఇంటిముందే వుండిపోయింది లక్ష్మమ్మ.

చీకటిపోయి తెల్లవారి తూర్పు రేఖలు ఆకాశాన్ని ఆవరించసాగాయి.

లక్ష్మమ్మ లేచి సీతను తీసుకుని కిష్టిగాడితోపాటు తన గుడిసెకి బయలు దేరింది.

పటేల్‌గారి తలకాయలా పైకప్పు లేకుండా నిబ్బరంగా వుంది గుడిసె. గుడిసె ముందు రిక్షాలో వెంకన్న కూర్చు న్నాడు.

'వచ్చేసినావుటే లచ్చీ, ఏమయి పోయినావో అనుకుని బెంబేలడిపోనా'. లక్ష్మమ్మను చూసి మొహం చాటంత చేసుకుని అన్నాడు వెంకన్న.

'నాన్నా' అంటూ తండ్రి కాళ్ళను చుట్టుకుంది సీత.

"మేం ఏందయిపోతే నీకేందిలే" అంది లక్ష్మమ్మ.

"కిష్టికి ఎలాగుండాది ?"

"నువ్వే చూడు."

కుర్రాడ్ని వెంకన్న కిచ్చింది లక్ష్మమ్మ.

"ఇంకా జ్వరం వుండాది" అన్నాడు కిష్టిగాడి వెన్నుమీద రాస్తూ వెంకన్న.

"ఇదిగో, నేను అమ్మగారి ఇంటి కాడకుపోయి ఇప్పుడే తిరిగొస్తా, పిల్లల్ని జర చూస్తూ గుడిసెకాడే వుండు."

'అలాగే'.

"అలాగే అని దానికి కుర్రాడ్నిచ్చి రిక్షా తీసుకుపోక, అడికి జ్వరం ఇప రీతంగా వుంది" అంటూ వెళ్ళింది లక్ష్మమ్మ.

* * *

"ఏం మహాతల్లీ ! నీకు ఇప్పటికి తీరుబాటు అయిందా, పనిలోనికి రావ టానికి."

అరుణమ్మగారి మాటలకు ఏం సమా ధానం చెప్పాలో తోచలేదు లక్ష్మమ్మకు. తల వంచుకుని నుంచుని వుండిపోయింది. ముందు గదిలో డాక్టరు బాబులు మరి కొందరు, కూర్చుని వున్నారు. అరు ణమ్మ కుర్రాడ్ని చూస్తూ మంచంమీద కూర్చుని వుంది. కుర్రవాడి టెంపరేచరు చూస్తూ నుంచునుంది నర్సు. రాజా నవ్వుతూ చేతులూ కాళ్లూ పూపు తున్నాడు.

"పో ఇంట్లోకిపోయి పనిచూసుకో" నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ అంది అరు ణమ్మ.

లక్ష్మమ్మ వంటఇంటివైపు నడి చింది.

* * *

కుర్రాడ్ని డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకు పోయి ఇంజక్షన్ ఇప్పించి తీసుకు వచ్చాడు వెంకన్న. 'ఇప్పుడే వస్తానని పోయిన లచ్చి ఇంకా రాలేదేందా' అను కుంటూ కిష్టిగాడ్ని ఎత్తుకుని కూర్చు న్నాడు.

మరొక గంట గడిచింది.

కిష్టిగాడు ఏడవటం మొదలెట్టాడు. వెంకన్న కూర్చునున్న వాడల్లా లేచి నుంచుని అటూఇటూ ఎత్తుకు తిప్ప సాగాడు. కిష్టిగాడు ఏడుపు మానలేదు.

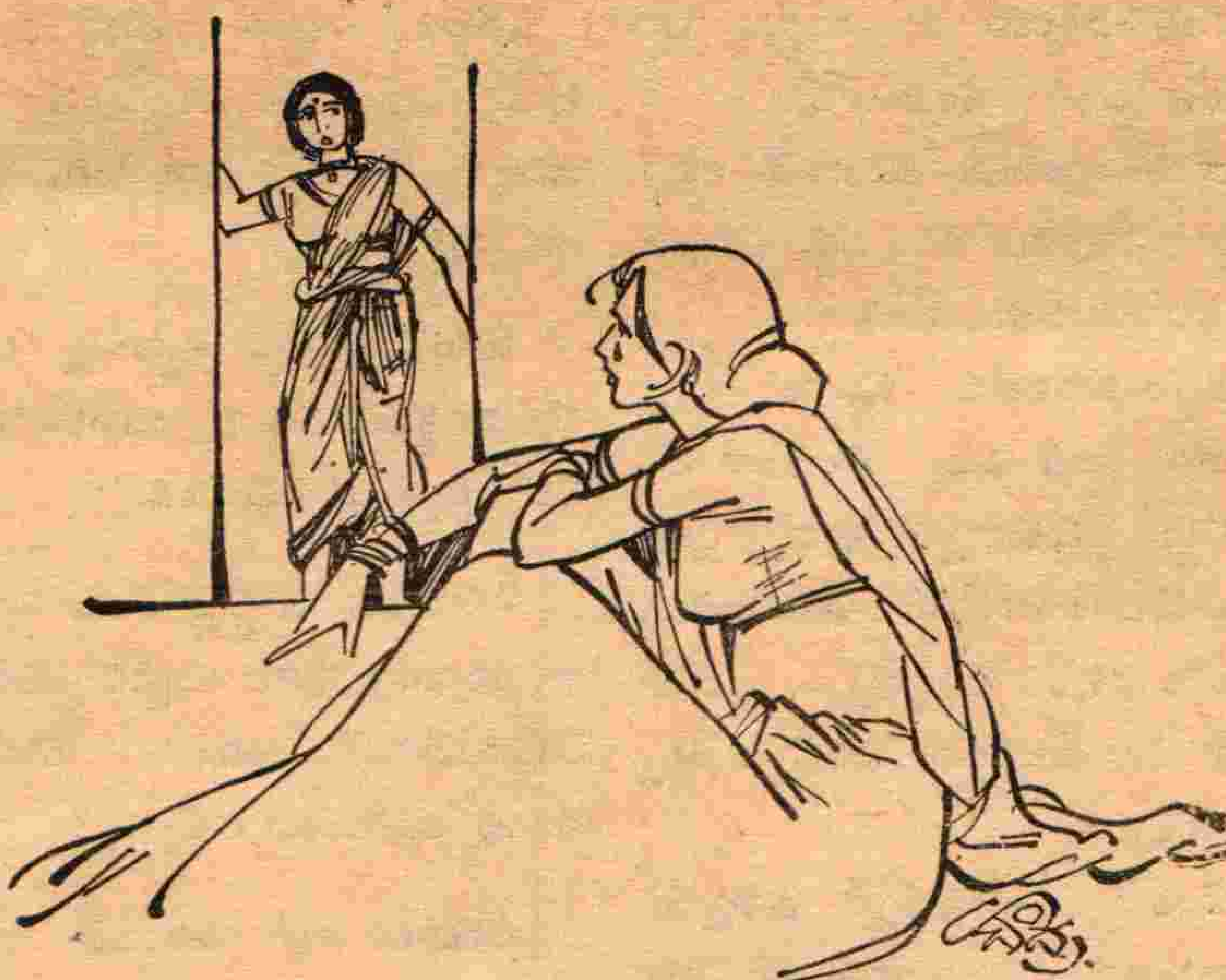

"లలలల బబబ హాయీ" అంటూ దీర్ఘం తీసింది సీత. ఆ దారినే పోతూన్న 'సోదెమ్మ' తన సంచీలోంచి విబూది తీసి కొంచెం కిష్టిగాడి ముఖాన రాసి, వాడి వెన్నును తాకి "ఊర్కోబిడ్డా, ఊర్కో ఏడవక" అంటూ తన దారిన తను వెళ్ళిపోయింది.

మిట్ట మధ్యాహ్నం వరకూ లక్ష్మమ్మ తిరిగి రాలేదు. కిష్టిగాడు ఏడ్చి ఏడ్చి వెంకన్న చంకలో నిద్రపోయాడు. తను తెచ్చిన అన్నం గిన్నెను గుడిసెలో పెట్టి నిద్రపోతూన్న కుర్రాడ్ని ఎత్తుకుని వంటి వేడిని చూసింది లక్ష్మమ్మ. ఉదయం కన్న వళ్ళు వేడెక్కింది. లక్ష్మమ్మ కంగారుపడింది.

"జ్వరం ఎక్కువయితే డాక్టరుదొర ఈ మాత్రలు ప్రతి అర్ధగంటకూ వెయ్యమన్నాడు." చేతిలోని మాత్రల పొట్లం యిస్తూ అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎంత సేపయినాది ఏసి ?"

"ఇంకా ఎయ్యనేలేదు !"

పేలవంగా "ఊ" అనుకుంటూ ఒక మాత్రతీసి కుర్రాడ్ని నిద్రలేపి మరీ వేసింది లక్ష్మమ్మ.

సాయంత్రంవరకూ మూసిన కన్ను తెరవలేదు కిష్టిగాడు. ప్రతిఅర్ధగంటకూ ఒక మాత్రచొప్పున లక్ష్మమ్మ వేస్తూనే వుంది.

వెంకన్న డాక్టరుదగ్గరికి కుర్రాణ్ణి

తీసుకుని వెళ్ళివచ్చాడు. డాక్టరు వేరే మాత్రలు యిచ్చి పంపించాడు.

రాత్రి పదకొండు అవంగానే లక్ష్మమ్మకు నిన్నటిలా తిరిగి వర్షం ఎక్కడ వస్తుందోనని భయంవేసింది.

వర్షం కురవలేదు. కిష్టిగాడు కళ్ళు తెరిచాడు. వాడి వళ్ళు కొంచెంగా వేడి తగ్గినట్టు అనుకున్నారు భార్యాభర్తలు. తెల్లవారుతూండగానే కుర్రాడికి పాలిచ్చి పనిలోకి వెళ్ళింది లక్ష్మమ్మ. ఆ రోజు కూడా రిక్షా లాగొద్దని వెంకన్నకు చెప్పి మరీ వెళ్ళింది.

వెంకన్న గుడిసెదగ్గరే వున్నాడు.

అరుణమ్మగారి ఇంటిముందు నిన్నటిలా కార్లులేవు. స్కూటర్లూ లేవు. "చినబాబు జ్వరం తగ్గిపోయుంటాది" అనుకుంటూ లక్ష్మమ్మ ఇంటిలోకి అడుగుపెట్టింది.

'నిన్న సాయంత్రం రాలేదేమే? అని అమ్మగారు అరుస్తే ఏంచెప్పాల.' అని ఆలోచించుకుంటూ ముందుగదిలోకి వెళ్ళింది.

గదిలో రంగనాథం, డాక్టర్లు ఎవరూ లేరు. అరుణమ్మ నేలమీద కూర్చుని వుంది.

లక్ష్మమ్మను చూసి "లక్ష్మి అయిపోయిందే, అంతా అయిపోయింది." అంటూ పెద్దగా ఏడ్చింది అరుణమ్మ.

గుండె ఆగినంత పనయింది లక్ష్మమ్మకు.

చినబాబు రాజా చనిపోయాడని చెబుతూ వికృతంగా నవ్వుతూన్న అరుణమ్మను చూసి దిగ్భ్రాంతిచెందింది లక్ష్మమ్మ.

'తొంభైతొమ్మిది జ్వరాన్ని అంత మందిడాక్టరుదొరలు తగ్గించనేకపోనారా ఏటీ ఇచిత్రం?' అనుకుంది.

"నలుగురు డాక్టర్లు కలసి కూడా నా పసివాడ్ని వరాల తండ్రిని బ్రతికించలేకపోయారు." అరుణమ్మ రోదనను భరించలేకపోయింది లక్ష్మమ్మ.

చినబాబు రాజా ఉదయమే అంతు తెలియని జ్వరంవల్ల మరణించాడని విన్న వెంటనే లక్ష్మమ్మకు కిష్టిగాడు జ్ఞాపకం వచ్చాడు. "అమ్మగోరూ, నేనిప్పుడే వస్తానమ్మగోరూ" అంటూ తన గుడిసెవైపు పరుగుతీసింది.

కిష్టిగాడు కూర్చుని వెంకన్నతో ఆడుతున్నాడు.

లక్ష్మమ్మ ఒక్క పరుగునపోయి వాడ్ని అక్కున చేర్చుకుని తడితేరిన కళ్ళతో ముద్దుల వర్షం కురిపించింది.

"ఏందే! ఏమిటిది" అంటూన్న వెంకన్న మాటలు ఆమెకు వినిపించలేదు.

"నా వొరాల తండ్రీ" అనుకుంటూ కిష్టిగాడ్ని హృదయానికి హత్తుకుంది లక్ష్మమ్మ.